

Má Hồng Kông Pha

Nguyễn Minh Thanh, K22

Má hồng,
Má hồng,
những Má hồng...
Đau lòng Tổ Quốc ngập... cơn giông
Má hồng chung nhịp hồn Sông Núi
Góp sức chen vai giữ Núi Sông

Nỗi buồn Đông Hải trải... mệnh mông
Vân Đồn, Phú Quốc, Bắc Vân Phong...!!
Sài Gòn chân nhỏ son in gót
Sỏi đá dẫm lên... lấm chập chông...!!

Má hồng đồng loạt bước trên đường
Mái tóc trường giang lộng bốn phương
Sông Cửu vẫy vùng ra chín cửa
Thơm lừng... mùi lúa của quê hương

Nhập cuộc Má hồng thương quá thương
Mắt xanh biêng biếc màu trùng dương
Nương bóng Tháp Chàm trông ngóng biển
Nghiêng tai sóng vỗ xót... ngư trường...!!

Má hồng thanh lịch đất Thăng Long
Râm rập xuống đường và Núi Sông
Sông Núi ngùi thương... đương rách nát...!!
Dấu cho tượng gỗ cũng đau lòng...!!

Trước lũ Công An mặt dữ dằn
Đôi tay ngà biểu ngữ cao căng

“ HÃY XUỐNG ĐƯỜNG PHẢN ĐỐI BÁN ĐÁT... ”

Má hồng lấm liệt... đứng lên ngàn

Má hồng,
Má hồng,
những Má hồng...
Đóa hoa hàm tiếu dưới hừng Đông
Đường tranh đấu còn nhiều gai góc
Ý chí cho dài... sông Cửu Long...

Cảm kích biết bao mảnh Má hồng
Đang đồng hơi thở với Non Sông
Ngàn xưa nổi gót... Vương Trung Nữ
Ngà ngọc xông pha... giống Lạc Hồng...

(Để nhớ ngày 10 - 6 - 2018 và nhiều ngày sau... đồng bào Hà Nội, Nghệ An, Đà Nẵng, Nha Trang, Cam Ranh, Bình Thuận, SaiGon, Mỹ Tho, Long An, Bình Dương, Tây Ninh, Đak Lak... rần rần biểu tình phản đối: luật Đặc Khu & An Ninh Mạng của VC)

Một phụ nữ trong nước phản đối CSVN về việc bán đất cho ngoại bang, tháng 6/2018

Quãng Đời Binh Nghiệp

Trần Ngọc Toàn, K16

Trong thời gian qua, nhiều người bạn và ngay cả một số đàn em hỏi tôi sao không chịu yên thân ở hậu cứ sau ngày bị thương nặng ở Bình Giả.

Khoảng giữa năm 1965, sau gần 6 tháng điều trị trong Quân Y Viện Đại Hàn, tại Vũng Tàu, tôi được xuất viện với đôi nặng gỗ. Một tháng sau, tôi được gọi trở lại gặp Hội Đồng Y Khoa và được phân loại 2 (phục vụ đơn vị không tác chiến). Điều dễ hiểu là tôi chỉ đi, mà không chạy được do vết thương làm mất 1/3 bắp thịt đùi phải và lõm mất thịt ở bắp chân phải. Nếu quyết tâm và chịu khó tập luyện, theo vật lý trị liệu, tôi có thể đi đứng bình thường.

Có một điều đã thấm sâu trong tâm khảm, tôi xuất thân là một sĩ quan hiện dịch được đào tạo từ trường Võ Bị Quốc Gia tại Đà Lạt. Chưa được một tháng sau, tôi được lệnh trình diện Bộ Tư Lệnh Liên Đoàn Thủy Quân Lục Chiến đóng tại số 15 đường Lê Thánh Tôn, nên tôi khập khiễng lên xe đò về Sài Gòn. Ngày hôm sau, tôi chống nạng vào trình diện Trung Tá Bùi Thế Lân, nguyên là đại úy khi tôi đến đơn vị ngày ra trường.

Ông Lân nhìn tôi như soi mói sau cặp kính cận dày của ông và chỉ nhếch mép nói cho tôi vừa đủ nghe.

- “Ông cầm Sự Vụ Lệnh, về trường Quân Cảnh Vũng Tàu, nhập học Khóa 3 Sĩ Quan Căn Bản rồi về đây lập Đại Đội 202 Quân Cảnh TQLC.”

Thế thôi, rồi ông cúi xuống tiếp tục đọc đóng hồ sơ giấy tờ trước mặt. Tôi đưa tay chào rồi lẳng lặng quay ra phòng Văn Thư nhận SVL. Chưa bao giờ tôi thấy cô đơn như lúc này.

Cô đơn hơn cả thời gian tôi bò một mình trong rừng 2 đêm, 3 ngày sau khi bị 3 phát đạn trong trận Bình Giã, vào ngày 31 tháng 12 năm 1964.

Lúc này, Trung Tướng Khang đã khá bận rộn với tình hình chính trị, sau ngày lật đổ Tổng Thống Ngô Đình Diệm, nên mọi việc đều nằm trong tay của Trung Tá BTL, là Tham Mưu Trưởng. Tôi ghé nhà bà chị họ nghỉ tạm và lại lịch kịch lên xe đò đi ngược về Vũng Tàu. Khóa 3 SQ Căn Bản Quân Cảnh gồm có khoảng 50 người với đa số chuẩn úy mới ra trường Võ Khoa Thủ Đức. Một số đã có văn bằng tốt nghiệp Đại Học Luật Khoa, cũng như có 2 vị mang cấp đại úy, xuất thân Khóa 10 Võ Bi Liên Quân Đà Lạt.

Ở trường Quân Cảnh, tôi lấy được bằng thiện xạ súng Colt 45 nhờ bắn bằng tay trái. Bẩm sinh tôi thuận tay trái nên khi lên 5 tuổi tôi vào bàn ăn cầm đũa tay trái đã bị ông thân đập một phát vào tay. Từ đó, tôi tập cầm đũa bằng tay mặt, nhưng khi cầm vật nặng như búa phải đổi tay trái. Do đó, tôi rất thoải mái khi cầm súng lục bằng tay này. Tuy với một chân tựa trên nạng, sau 3 tháng tôi đã tốt nghiệp thủ khoa khóa 3 SQCB dưới Quyền Chỉ huy Trưởng Trường, là Đại Úy Nguyễn Văn Lược. Khi Trung Tá Chỉ Huy Trưởng Quân Cảnh và Đại Úy Kinh, từ Bộ Tổng Tham Mưu ra chủ tọa, ông nói tôi đã bị thương ngoài mặt trận sao không về binh chủng QC luôn. Tôi đáp là phải về lập Đại đội 202 QC cho binh chủng TQLC.

Đại đội 202 Quân Cảnh, gồm toàn những người lính và hạ sĩ quan từ các đơn vị tác chiến tuyển chọn về và cho đi học ngành Quân Cảnh, hoạt động rất hữu hiệu và vững chắc trong binh chủng TQLC, từ hậu cứ đến khắp các nơi trên mặt trận. Lần đầu tiên, vào chiến dịch năm Mậu Thân 1968, Đại đội 202 Quân Cảnh đã được Trung Tá Tôn Thất Sọan, Chiến Đoàn Trưởng CĐ147 TQLC trao tặng một Anh Dũng Bội Tinh với ngành dương liễu và huy chương ADBT với ngôi sao đồng khi đã hộ tống chuyển quân và tiếp tế cùng tàn thương qua các mặt trận ở Sài Gòn, Chợ Lớn và Gia Định...

Ngày 1/10/1967, tôi được lên đại úy thực thụ. Sang năm 1968, do tình hình chiến sự, tôi được kiêm nhiệm Đại Đội Trưởng ĐĐ Chỉ Huy Hành Chánh, tức là Tổng Hành Dinh sau này, và Trường Trại Lê Thánh Tôn. Tuy nhiên, vốn là SQ ngành hiện dịch tôi tự thấy mình bị kẹt với chức vụ đã “đụng trần nhà” với cấp bậc đại úy. Qua năm 1969, tôi xin đi học khóa Chỉ Huy và Tham Mưu Trung Cấp tại Đà Lạt.

Cùng khóa với tôi có Thiếu Tá Lê Văn Hiền, Đại Úy Phan Công Tôn, và Nguyễn Đăng Hòa. Ba tháng sau tốt nghiệp trở về trình diện BTL Sư Đoàn, tôi được Đại Tá BTL gọi vào cho lệnh tôi làm

Trưởng Phòng I kiêm Trưởng Phòng Tổng Quản Trị của Bộ Tư Lệnh, kể từ ngày 15/6/1969. Lúc ấy Thiếu Tá Hoàng ngọc Bảo vốn xuất thân từ Truyền Tin đã được chấp thuận

du học khóa

2000 binh sĩ TQLC được trực thăng vận tới Quảng Trị ngày 25 tháng 5, 1972

Hành quân Thủy Bộ của TQLC Hoa Kỳ.

Tôi phải tự học hỏi để đảm nhận cả 2 chức vụ này. Đầu tiên, tôi yêu cầu các SQ và HSQ Trưởng Ban báo cáo cho tôi biết công việc hàng ngày, hàng tuần, và hàng tháng của họ. Để rồi sau đó, tôi xin các huấn thị điều hành căn bản của BTTM ra so sánh lại, để biết việc và chấn chỉnh lại.

Ngày 1/1/1970 tôi được lên Thiếu Tá. Phụ tá của tôi bên Phòng I là Đại Úy Nguyễn Văn Nhiên và bên Phòng Tổng Quản Trị là Đại Úy Phan Kế Bạt. Phải công nhận nhờ vào vốn liếng học từ trường Võ Bị, tôi đã mau mắn bắt tay vào 2

phần hành chuyên môn, ngoài khả năng tác chiến. Với cấp số chức vụ Trưởng Phòng TQT của Sư Đoàn là Trung Tá nhưng tôi không thích thú gì khi phải làm những việc do cấp trên chỉ định, như thuyên chuyển một số SQ mới ra trường Thủ Đức về đơn vị này nọ không tác chiến, hoặc làm những bản tuyên dương cho những người thật sự không có công trạng kèm theo cấp số huy chương do BTTM hoặc Quân Đoàn cung cấp.

Khi ấy, Trung Tướng Lê Nguyên Khang đã kiêm nhiệm Tư Lệnh Biệt Khu Thủ Đô và Quân Đoàn III. Ông chỉ có độ nửa giờ ghé văn phòng ký tên trên chánh bản. Còn lại đều do Đại Tá BTL ký hết; kể cả việc phê điểm hàng 3 tháng cho các lữ đoàn trưởng, tiểu đoàn trưởng, trưởng phòng của BTL Tất cả đề nghị thăng thưởng, huy chương được đưa lên BTL Quân Đoàn hoặc BTTM. Không ai từ chối bác bỏ khi thấy chữ ký của Thiếu Tướng Khang

Cảm thấy công việc nơi đây không hợp với cá tính, nên tôi tìm cách rời khỏi Phòng TQT. Trước hết, tôi tự chuẩn bị một người thay thế bằng cách đề nghị đem Đại Úy Nguyễn Văn Diễm, là Trưởng Ban I Tiểu Đoàn 2 TQLC, lên làm Phụ tá. Giữa năm 1974, Đại Úy Diễm lên tới Trung Tá trong khi “tệ hạ” còn mang lon thiếu tá, dù cầm tiểu đoàn ở Quảng Trị được một năm. Vừa đúng lúc, Mỹ lên kế hoạch rút quân và Việt Nam hóa chiến tranh.

Vào đầu tháng 6 năm 1971, đích thân Trung Tướng Lê Nguyên Khang gọi tôi lên trình diện và cho lệnh tôi đứng ra thành lập Bộ Chỉ Huy Căn Cứ lấy tên là Căn Cứ Sóng Thần, để nhận bàn giao căn cứ của Sư Đoàn 1 Lục Quân Hoa Kỳ, tại ranh giới Dĩ An, Lái Thiêu, và Thủ Đức. Ông còn nói ông giao cho tôi vì không muốn tai tiếng xảy ra khi các đơn vị khác bán buôn tham những lúc nhận các căn cứ của Mỹ. Tôi mừng hết lòng vì không muốn ở phòng Tổng Quản Trị nữa.

Ngay sau đó, tôi đã xin Đại Úy Tô Văn Cấp, xuất thân khóa 19 Võ Bị, đã bị thương nhiều lần đang nằm ở Khố Bô

Sung; cùng với Đại Úy Nguyễn Kim Tiến, cũng bị thương từ TĐ3/TQLC, để cùng tôi thành lập Bộ Chỉ Huy Căn Cứ Sóng Thần. Theo bảng cấp số đã được chấp thuận, căn cứ Sóng Thần do một chỉ huy trưởng mang cấp đại tá, bao gồm Trung Tâm Huấn Luyện TQLC và hậu cứ các Tiểu Đoàn TQLC, trừ TĐ4/TQLC ở Vũng Tàu. Ranh giới căn cứ tiếp giáp 3 quận hành chánh Thủ Đức, Dĩ An, và Lái Thiêu (Bình Dương).

Trong ấy, có cả một phi trường với phi đạo cho phi cơ vận tải C123. Trong thời gian từ tháng 9 năm 1971 đến tháng 6 năm 1972, Phi Đoàn Trực Thăng 1/9 Không Kỳ Hoa Kỳ còn đồn trú trong căn cứ này, dưới sự phối hợp phòng thủ của BCH căn cứ Sóng Thần TQLC. Chỉ trong vòng một tháng sau khi nhận lệnh, BCH Căn Cứ đã thành hình và ngồi xuống tiếp nhận căn cứ, trong một buổi họp với vị Đại Tá Chỉ Huy căn cứ Sư Đoàn 1 LQ Hoa Kỳ.

Theo lời bạn bè bảo tôi lên như điều, vì cấp số chỉ huy trưởng là đại tá, sau ngày rời Phòng Tổng Quản Trị Sư Đoàn.

Vào đầu năm 1972, một sự kiện đặc biệt xảy ra cho tôi, khi Tiểu Đoàn 2 TQLC, do bạn cùng khóa Võ Bị của tôi chỉ huy là Trung Tá Nguyễn Xuân Phúc, trở về nghỉ tại hậu cứ sau cuộc hành quân. Hậu cứ này nằm ngay trong Căn cứ Sóng Thần. Sáng hôm ấy, tôi lật đật chạy xe sang thăm bạn. Bạn tôi vẫn còn độc thân vui tính nên cứ thế tôi ào ào đi thẳng vào phòng riêng. Nào ngờ tôi đụng đầu ngay ông cụ thân sinh của Phúc, vốn là Giám Đốc Nha Địa Dư Đà Lạt, khi chúng tôi còn trong trường Võ Bị. Bên cạnh còn có thêm một cụ nữa mà tôi đoán già, đoán non là bạn của cụ thân sinh của Phúc. Cứ thế tôi vừa chào hỏi, vừa tự nhiên ngồi xuống ghé sa-lon. Tôi chưa kịp nói gì thêm, bỗng cụ bạn đưa tay chỉ tôi nói tỉnh bơ:

- “Sự nghiệp của ông này đến đây là chấm dứt rồi. Không những thế sau này còn có thể nguy hại đến tính mạng, hoặc đi tù ít nhất 9, 10 năm. Mà người này số mệnh đào hoa nên còn con roi, con rớt nữa. Thôi nhé. Nếu muốn tránh đại họa thì nên

đưa cả vợ con quy y cả đi là vừa.”

Tôi vốn loại phản ứng chậm không trả lời ngay, nhưng tôi không thực sự tin vào bái toán, nên thăm nghĩ chắc ông cụ này nói đùa chơi.

Theo lẽ thường, tôi đang trên đà đi lên trong binh nghiệp vì giữ chức vụ cao hơn 2 cấp. Mà tôi không tham ô, những lạm buôn bán vật dụng trong căn cứ làm sao bị đi tù được. Sau đấy, tôi thấy cụ đứng lên theo chân cụ thân sinh của Phúc đi nhìn quanh quần nơi ở của Phúc. Tôi thấy bất tiện nên lẳng lặng đi về. Phúc đưa chân bảo nhỏ rằng:

- “Đấy là cụ Diễn, mày ạ.”

Tôi không biết cụ Diễn là ai nên cũng gật gật bắt tay bạn ra về. Khi hỏi lại tôi mới biết cụ Diễn là người xem tướng và tử vi cho Tổng Thống Thiệu. Cụ, vốn là bạn thân của cụ thân sinh của Phúc, đã được

Cuộc đổ bộ vào bãi biển Hải Lăng, ngày 6 tháng 6, 1972:

nờ đến xem nơi ở và tướng cho Phúc. Tôi không biết gì nên vô tình gặp mặt. Mãi về sau này, khi Phúc đã hi sinh ngoài mặt trận Đà Nẵng, cuối tháng 3 năm 1973, tôi cố dò hỏi xem cụ Diễn có nói gì về bạn của tôi không. Nhưng tôi được biết cụ giữ im lặng cho tới ngày cụ qua đời. Thiên cơ bất khả lậu chăng?

Còn tôi, mấy chục năm sau, nghĩ lại tự nhiên tôi thấy sao cụ nói về tôi đúng quá. Tôi vẫn còn mang lon thiếu tá cho đến

ngày 30 tháng 4 năm 1975, dù trên hồ sơ lưu trữ của Ngũ Giác Đài Hoa Kỳ ghi rõ tôi đã lên trung tá từ ngày 1/1/1975, cùng với hai người khóa đàn em là Đinh Xuân Lâm, K17 và Trần Văn Hợp, K19 vì quyết định không phổ biến. Sau ngày mất nước, tôi đã bị đi tù khổ sai và biệt xứ của CS đến 9 năm. Tuy vậy, sau khi nghe cụ Diễm nói, tôi cũng đưa cả gia đình vào chùa quy hy vọng có thể rảnh được htsi hoa có thể tới.

Dù rất cứng rắn và giữ mình trong sạch khi làm Chỉ Huy Trưởng căn cứ Sóng Thần, tôi vẫn không cảm thấy làm tròn trách vụ của mình. Hơn nữa, khi thấy nhiều cấp lớn hơn nhìn vào chỗ ngồi Chỉ Huy Trưởng Căn Cứ nên tôi âm thầm lo tự học và rèn luyện thêm Anh Văn để xin du học tìm lối thoát. Gặp đúng lúc, Mỹ cho sĩ quan Việt Nam du học các Đại học Mỹ, theo kế hoạch Việt Nam Hóa; nên tôi nộp đơn xin đi học khóa Kỹ Sư Điện, dự trừ vào cuối năm 1972. Một tháng sau, tôi được gọi về thi Anh Văn tại Trường Sinh Ngữ Quân Đội với một vị Thiếu Tá Hải Quân và một Thiếu Úy Công Binh TQLC.

Phòng Cố Vấn Hải Quân gọi tôi về trình diện lập thủ tục du học, vì đạt kết quả tốt qua bài thi về Anh Văn. Tuy nhiên, sau khi đã may sắm quân phục xong, tôi được Phòng Cố Vấn Hải Quân báo cho tôi biết tôi không đi du học được vì Tướng Bùi Thế Lân đã gửi công điện hủy bỏ tất cả các khóa học trong và ngoài nước dành cho sĩ quan TQLC, vì nhu cầu chiến trường. Tôi lủi thủi quay về để nhường chỗ lại cho vị Thiếu Tá Hải Quân.

Một lần, Phòng Cố Vấn TQLC Hoa Kỳ cho Tướng BTL biết cấp số mỗi năm dành cho TQLC Việt Nam chỉ có 1 chỗ theo ngân sách. Nếu năm nay, TQLC/ VN bỏ trống có thể sang năm không còn nữa. Vì thế, tôi được lệnh làm thủ tục đi du học và bàn giao chức vụ cho Trung Tá Lê Bá Bình mới bị thương ở Đông Hà, Quảng Trị.

Đầu tháng 8 năm 1972, tôi lên đường bay sang Quantico,

Virginia nhập học khóa Chỉ Huy và Tham Mưu của TQLC Hoa Kỳ trong 1 năm. Trong khi ấy, ngày 16 tháng 9 năm 1972, TQLC đã dựng cờ chiến thắng trên Cờ thành Quảng Trị. Tôi đã hãnh diện thuyết trình ngắn với các đồng môn TQLC Hoa Kỳ tại Quantico, Virginia.

Đầu tháng 8 năm 1973, tôi quay về Việt Nam dù nhà trường cho tôi ở lại Mỹ thêm 2 tháng, để đi du hành quan sát tại Đệ 6 Hạm Đội ở Địa Trung Hải... Lúc vào trình diện, tôi đã gặp ngay Tướng BTL ở Sài Gòn nên ông bảo tôi bay theo ra hành quân. Tôi hãnh diện nói với Tư Lệnh tôi đã tốt nghiệp Trường Chỉ Huy và Tham Mưu của TQLC Hoa Kỳ với cấp bằng hãnh hoi. Lần này ông cho biết tôi làm Chánh Văn Phòng cho ông, thay thế bạn tôi là Trung Tá Nguyễn Đăng Tổng ra TĐ4/ TQLC.

Tôi đáp ngay rằng tôi không có khả năng làm Chánh Văn Phòng. Ông tức giận bảo tôi chưa làm sao bảo không được. Ở Bộ Tư Lệnh Sư Đoàn tại Hương Điền-Huế, Thiếu Tá Đặng Văn Học ngày xưa khi tôi đến TĐ4 là chuẩn úy thuộc Ban 1, lo chỗ ăn ở cho tôi. Tôi lặng lẽ theo chân ông Tướng đi thăm các đơn vị, trên chiếc trực thăng luôn cất cánh đúng 10 giờ sáng và luôn bay ra hướng Đông trước rồi đi đâu thì đi. Trong thời gian này, Trung Tá Joey Strickland, nguyên là bạn cùng khoá Chỉ Huy và Tham Mưu với tôi bên Quantico, sang Việt Nam làm Sĩ Quan Liên Lạc của TQLC Hoa Kỳ làm việc trực tiếp với Tư Lệnh TQLC Việt Nam. Joey gặp tôi và luôn tỏ ra rất thân thiện cho mãi sau này.

Năm 1985, tôi và Joey đã gặp lại nhau trong chương trình 20/20 của Barbara Walter trên hệ thống ABC. Đó là người bạn Mỹ thứ hai thân với tôi sau Phil O' Brady. Trung Tá Joey Strickland do bất mãn với cuộc rút quân của Hoa kỳ, nên đã bị giải ngũ sau năm 1975.

Cho đến một hôm, ông Tướng, đã gọi tôi vào trình diện, tỏ ra không bằng lòng tôi vì chuyện riêng tư. Tôi đáp ngay:

- “Như tôi đã trình bày với Thiếu Tướng, tôi không thể làm Chánh Văn Phòng được.“ Rồi tôi chậm rãi nói tiếp, ”Thiếu Tướng đưa tôi đi đâu cũng được, kể cả đơn vị tác chiến.“

Ông Tướng không nhìn tôi và không nói gì thêm, sau khi đưa tay ra hiệu tôi ra khỏi phòng. Lần này, tôi biết mình phải chuẩn bị lên đường.

Tôi thơ thẩn ra ngôi nhà sàn làm quán nhậu của một người dân đánh cá, bên bờ phá Tam Giang, gọi chai bia Con Cọp và miếng mực khô, ngắm cảnh sông nước nổi trôi, nghĩ đến lời của Nguyễn Xuân Phúc:

- “Mày ra tác chiến với tụi tao đi. Sống chết có số cả mày ơi.”

Qua đến đầu tháng 10 năm 1973, một sáng sớm, khi Quảng Trị và Huế đang chìm ngập trong cơn lũ lụt tháng 10, Đại Tá Chung gọi tôi bảo mang ba lô lên xe của Phòng 3 chạy ra Chợ Cạn, Quảng Trị để nhận bàn giao Tiểu đoàn 4 TQLC, với bạn cùng khóa Võ Bị Nguyễn Đăng Tổng. Tổng được phép về Sài Gòn cưới vợ và trở ra làm Lữ Đoàn Phó Lữ Đoàn 147, cho Quyền Lữ Đoàn Trưởng Đỗ Hữu Tùng, cũng là bạn cùng khóa 16 Võ Bị. “Ba Trái Thúi” ngày xưa ở Tiểu đoàn 4 TQLC nay gặp lại nhau trên chiến trường hỏa tuyến Quảng Trị sôi sục lửa đạn.

*“Chàng từ đi vào nơi gió cát,
Đêm trăng này nghĩ mát nơi nao....”*

(Chinh Phụ Ngâm)

SỢI TÓC BAY NGANG

TeaLan, K26/1

Ngày tôi trở lại Cali lần này là một buổi chiều nắng đẹp của tháng Sáu, sắp vẫy tay chào tạm biệt để nhường cho tháng Bảy tới. Buổi chiều ở đây có gió mát nhẹ nhẹ từ ngoài biển thổi vào. Vẫn phong cảnh cũ,

Tác giả và phu quân, CSVSQ Nguyễn Thiện Nhơn, K26, trong Đêm Tri Ân của TTNDH

vẫn gặp lại với những gương mặt thân thiết. Vào những năm gần đây, hầu như những buổi Đại Hội Võ Bị nào cũng có mặt tôi dù bất cứ ở đâu trên vùng đất quê hương thứ hai này, chớ không riêng ở Cali. Tôi không nhớ đã đến Cali lần này là lần thứ mấy. Có người hỏi tôi,

- Sao qua Cali hoài vậy? Sao bánh vậy?

Nơi tôi ở là một vùng như thôn dã miền Đông Nam của đất

Mỹ, cây cối luôn xanh um. Mưa, mưa nhiều nhất là mùa Hè, mưa nhiều hơn nắng, ngày nào cũng có mưa, buổi chiều nào cũng có mưa, mưa riết làm cho mình cảm thấy cô đơn. Loài hoa cũng sợ cô đơn, phải có người quanh quẩn, hoa càng nở rộ đẹp thêm hương, thêm sắc. Những cây trong vườn mà không có người ra chuyện trò thì cây buồn, cây không đơm bông kết trái. Đôi khi vì những bận rộn, lo toan mà mình vô tình bỏ quên những người bạn để khi chợt nhớ tới thì tự trách mình sao quá thờ ơ. Tôi không đợi khi cần có cây gậy chống để đi qua tuổi già mới là cô đơn, bạn bè hờ hững vì cũng chống gậy. Bởi vậy, khi có dịp cùng chồng đi gặp lại những người đồng môn, đồng khóa của chồng là tôi háo hức đi theo. Cũng có lý do là tôi lại có dịp được gặp lại những người bạn cũ và thêm bạn mới, nhưng tình như đã đượm từ bao giờ. Chúng tôi coi mỗi kỳ Đại Hội của Tổng Hội Võ Bị ở nơi đâu thì nơi ấy cũng là một điểm hẹn của chúng tôi.

Một điểm hẹn. Hai năm không quá dài cũng không quá ngắn, vì trong thời gian đó có ít nhiều đổi thay cho mỗi một người. Thăm hỏi nhau qua những dòng chữ gõ trên mạng ảo không bằng nghe được tiếng nói của nhau. Nói chuyện với nhau ào ào trên điện thoại cũng không chi bằng gặp lại nhau. Gặp lại ánh mắt triu mến, nụ cười mừng rỡ thân thiện, là những phút giây hạnh phúc của những người có bạn. Người mắt, người còn, người này tóc có thêm ánh bạc, người kia có thêm đường nhăn ở đuôi mắt vì tuổi đời chồng chất nhiều hơn. Còn được gặp nhau là quý rồi, đâu sá gì những dấu hiệu lốm chốm của thời gian đó.

Những người bạn tuy không đồng huyết thống, nhưng đồng chung với nhau một thời đầy kỷ niệm, đồng trí thức, đồng cảm tính, và đồng chí hướng. Có không ít những người bạn dừng cảm của chúng tôi không có hiện diện trong kỳ đại hội này khiến tôi thấy mình như bị mất mát rất nhiều khi nghĩ tới họ. Rồi tự than thầm... vì đâu mà nên nỗi!

Tôi chợt nhớ đến hai người bạn. Người chồng là khóa đàn

em, cùng là hội đồng hương lúc ở trường với chồng tôi. Cả hai học cùng trường vào thời tuổi nhỏ. Ngoài ra, nhà chúng tôi ở không cách xa nhau vì cùng xóm. Cả ba chúng tôi giống nhau từ trong khai sanh vì cùng tỉnh, cùng một làng. Chuyện vợ chồng của hai người cũng có phần nào liên quan đến tôi vì tôi đã tạo cơ hội để kết hợp họ lại với nhau. Người vợ tính tình rất dễ thương, lịch sự, giao tiếp khéo, cùng là bạn trong nhóm nhưng hơn tôi về mọi mặt. Mỗi kỳ Đại Hội chúng tôi gặp lại nhau mừng rỡ, chuyện trò như bấp rang. Không ai giữ kẽ ai, bởi có gì mà giữ kẽ với nhau. Có lẽ bởi chúng tôi cùng là dân Miền Tây mà, cứ an nhiên mà nói ra ý của mình, khen chê gì cứ thiệt tình nói hết, không ai nhét chữ vào miệng mà cũng không ai có ý lời lăng mạn như sương rơi. Chúng tôi biết rằng thực sự chúng tôi vẫn thương mến nhau, cũng như vẫn tương kính lẫn nhau.

Chúng tôi cũng đã biết trước sẽ có nhiều các anh chị khác sẽ không có mặt trong kỳ Đại Hội này. Thật là buồn lòng. Sao lại bỏ nhau?

Thiệt tình, rất là mắc cỡ. Mắc cỡ nhiều lắm chớ không ít đâu, khi có rất nhiều người ở bên ngoài hỏi chúng tôi theo phe nào. Chúng tôi chỉ biết trả lời thật sự là chúng tôi không theo phe nào cả, mà theo con đường Truyền Thống của Võ Bị.

Cuộc đời có nhiều mặt, đời người có nhiều nỗi riêng. Chuyện tai tiếng này nọ vì đã mang kiếp con người đang sống “ở chỗ nhân gian không thể hiểu” này. Bị tai tiếng, bị dèm pha, bị ganh tị là chuyện nhỏ. Không vì lòng tự ái cá nhân thấy những kẻ hở của người khác rồi cùng tát nước theo mưa. Không biết chắc chắn rõ sự thật mà chỉ có chút hiểu biết về sự việc nào đó mà cứ cả quyết là một điều hết sức nguy hiểm. Không những nguy hiểm cho người mà nguy hiểm cho mình nữa. Không thể xem là vô thường vô phạt, vì lời thốt ra làm tổn thương người, gây ra tức giận, sợ hãi, nghi ngờ rồi gây chia rẽ để làm gì? Có làm mình vui sướng hả dạ, hay ngược lại mang phải tội khẩu nghiệp? Tôi rất sợ khi thốt lên lời kết

tội người. Tôi sợ mình kết tội cho người mà trời đất thì sẽ kết án cho mình.

Cho dù có những bất đồng vài quan điểm, nhưng hãy chan hoà. Cãi nhau quá làm mất cái tình mà ai thắng ai thua. Hãy chấp nhận đó và tạm gác lại hoài nghi. Xây dựng thì khó, cần nhiều người nhiều bàn tay. Còn đập phá chỉ cần một que diêm. Đem quan niệm của mình áp đặt vào người khác sẽ bị phản ứng ngược, chỉ làm người khác bỏ chạy mất dép. Cãi vã chi cho mất cái tình, cho nên tôi thường hay là người bỏ chạy trước.

Chúng tôi rất hài lòng đến dự kỳ Đại Hội này bởi có đến mới thấy được cái tình của Võ Bị đối với nhau vẫn còn đó. Thấy được sự thành công của các anh trong Ban Tổ Chức đã lo chu toàn cho kỳ Đại Hội XXI này, và cần phải nói thêm là có sự đóng góp công sức rất nhiều của các chị Phụ Nữ Lâm Viên.

Từ buổi trình diễn Đêm Văn Nghệ Nhạc Đấu Tranh do anh chị Khanh từ bên Pháp qua. Trong khi các anh chị hát trên sân khấu thì ở dưới hàng ghế khán giả có người hát theo những bản nhạc hùng. Nghe mà lòng thêm phấn khởi. Lễ Trao Đuốc Thiêng cho thế hệ tiếp nối trong đêm Lễ Truy Diệu, rồi đây các em sẽ làm sẽ xứng đáng như các cha anh đã tự hào. Rồi cũng do các con em của thế hệ này có Lễ Tạ Ôn Các Đấng Thánh Thành.

Cho đến Đêm Dạ Tiệc được đông đảo khách đến tham dự

**CSVSQ Đào Quý Hùng, K26 phụ,
trách âm thanh trong các nghi lễ
của Đại Hội XXI**

quá số dự đoán. Bàn kê sát vào nhau chặt chội mà cũng không đủ ghé ngồi. Gặp lại các anh chị từ Sacramento xuôi Nam đem theo màn ca vũ nhạc trình diễn trong đêm dạ tiệc này. Các anh chị được rất nhiều người tán thưởng. Màn trình diễn như đã nhắc lại chúng ta tìm về những kỷ niệm một thời, mùa của tuổi trẻ, mùa của khát khao ở quê hương.

Thật sự, chúng tôi có ít nhiều bi quan trước khi tham dự nhưng tất cả những buổi lễ lộc đã được kết quả tốt đẹp ngoài ý đoán của chúng tôi.

Còn hơn nữa. Hơn tất cả. Đó là tờ Tập San Đa Hiệu. Trong hai năm gần đây vì bất đồng quan điểm với nhau mà người ta muốn đánh sập nó, dùng lời nói, lời viết thiếu văn hóa, hoặc tiền bạc, cố tình quynh cho nó ngã mất tiêu luôn không để lại dấu tích.

Sao vậy???

Trong lúc con tàu đang chông chênh trong phong ba bão táp thì cũng có người cũng xuất thân từ cùng một trường mẹ đứng ra nhận lãnh lái chiếc tàu vượt qua cơn sóng dữ. Tờ Đa Hiệu vẫn phát hành điều đặn, vẫn được trân trọng, được gần gũi và thương yêu hơn. Chúng tôi cảm ơn các anh, các chị cùng nhau tiếp sức vào để gìn giữ những gì đã có từ trong Truyền Thống của Võ Bị.

Những ý kiến bất đồng, những lời nói, lời viết có văn hóa dù chông đối nêu lên, dù có đơn lẻ chúng tôi vẫn ngưỡng mộ, vẫn kính mến, trân trọng và cho đó là những người dũng cảm.

Cảm nghĩ đúng sai là một việc hết sức bình thường, vì mỗi người một quan niệm, hôm nay có thể đúng, ngày mai có thể sai, thế giới biến đổi không ngừng. Nhưng, tình cảm của những người cùng xuất thân từ Trường Võ Bị đối với nhau lúc nào cũng ở trong tim. Nó sẽ rộn ràng lên khi có tin vui và thổn thức khi có một tin buồn.

Tôi hay thường nghe chồng tôi kể lại hoài về kỷ niệm ngày đầu tiên, khi ra trình diện đơn vị mới. Vị đơn vị trưởng, vốn là

một NT, đã dặn dò:

- Các anh phải cố gắng giữ gìn, đừng làm mất mặt những Sĩ Quan, đã xuất thân từ Trường Võ Bị.

Khi được nghe anh kể đi kể lại nhiều lần, tôi đoán chắc lời nhắc nhở này đã ảnh hưởng đến anh trong suốt cuộc đời.

Một hình ảnh đáng nhớ trong đêm dạ tiệc

Hồi Âm

Phạm Kim Khôi, K19

Gửi Đào Đức Bảo, K21

Tôi được hồi âm bằng lá thư
Chứa chan tình cảm với tâm tư
Của người huynh đệ chung đời lính
Trên bước quân hành sông núi xưa

*Lưu lạc giang hồ nơi xứ xa
Vui buồn tâm sự như là mơ
Còn nghe sóng nước biên thùy vỗ
Áo chiến yêu rừng xanh nước mưa*

Nuối tiếc bao nhiêu chuyện đời đời
Giòng sông quá khứ dâng đầy vui
Làm sao níu lại thời gian được
Con nước trôi đi luống ngậm ngùi

*Mất hết nhưng ta còn có nhau
Một trời kỷ niệm vẫn in sâu
Tuổi hai mươi đã từng dâng hiến
Tổ quốc trao cho nghĩa vụ đầu*

Người đã hồi âm bằng lá thư
Đưa tôi về chốn cũ ngày xưa
Cảm ơn nét chữ lời văn đẹp
Huynh đệ tình thân gợi ý thơ.